

במדינה

(המשך מעמוד 14)

אני חושב שאז נוכל להביא את שני הצדדים לשולחן הוועידה.

הכוונה, לפי תוכנית יוסט: ליצור מצב שבו יוכלו הישראלים לטעון שיש משא ומתן ישיר, ואילו הערבים יוכלו לטעון שוהי רק ועידה בינלאומית, כמו עצרת האו"ם. כך יוכלו שני הצדדים להעמיד פנים כאילו שמרו על עמדותיהם העקרוניות, בעד ונגד משאומתן ישיר פנים אל פנים.

שלב ד': בוועידה זו, "שכנוע" המעצמות הגדולות את הישראלים והערבים לקבל את ההסדר שהושג קודם לכן, הכוונה היא, כמובן, להכריח אותם להסכים להסדר שיוכתב להם — אך בשיטות עדינות.

על כך ניכסון: "ארבע המעצמות... אינן יכולות להכתיב הסדר במיזרח התיכון. עברו הימים שאומות גדולות יכלו להכתיב לאומות יותר קטנות את העתיד שלהן, כש זה נגע לענייניהן החיוניים... (אולם) ארבע המעצמות יכולות להגדיר את השטחים ש י לגבם יכולים הצדדים המעורבים במישרין במיזרח התיכון לנהל דיונים תכליתיים."

שלב ה': מתן ערובות בינלאומיות להסדר שיושג.

על כך ניכסון: "דבר חיוני באופן מוחלט הוא לכל הסדר בדרכי שלום במיזרח התיכון שניתן ערובה של המעצמות הגדולות לקיום הסדר זה. ועידת ארבע המעצמות יכולה לעשות זאת. איננו יכולים לצפות שהישראלים או שאר האומות במרחב... יסכימו להסדר, אלא אם כן תחשבונה כי יש ערובה יותר טובה מאשר בעבר לקיום הסדר זה."

מה בין זמנה לא. לא פחות ממה שיש בדברי ריצ'ארד ניכסון, חשוב מה שאין בהם.

אין זכר לשליחות יארינג. כרונע אין בכלל דיונים בין הצדדים. כך מבטל ניכסון את השליחות, המשמשת עתה בידי ממשלת ישראל כנשק למניעת יוזמת השלום הכפויה.

ניכסון דיבר על "דיונים" — אך לא על "משאומתן". הוא דיבר על "הסדר", אך לא על "שלום". בכך התאים את עצמו למצב הפסיכולוגי של הערבים, כנראה בהשפעת הסובייטים.

ניכסון לא דיבר, כמובן, על טיב ההסדר שהוא מתכוון אליו. אך מנוסח הדברים ברור כי כוונתו לנסיגת ישראל מכל השטחים ש כבשה, מלבד ירושלים, תוך שינוי גבול מצומצמים. השבוע בא רמז מושינגטון, כי הסובייטים מסכימים אף הם לשינויים כאלה — דבר שכבר בא לידי ביטוי בשיחתו של השגריר תקוע עם סגן שר החוץ הסובייטי, סמיונוב.

מכיוון שממשלת הליכוד הלאומי, על פי הרכבה, אינה יכולה להסכים בשום פנים להסדר כזה, ואפילו אנשי מפ"ם מתנגדים לשלום בלי סיפוח, ברור כי ממשלת גולדה מאיר תגיס את כל כוחה כדי לטרפד את יוזמת ניכסון בעודה באיבה.

אך לפי כל הסימנים, החלטתו של ניכסון נחושה. והוא לא נבחר בקולות היהודים.

יחסי חוץ

הידידות

נמשכת

מכל מדינות הגוש הקומוניסטי, נותרו אחרי מלחמת ששת הימים רק שתיים ה מקיימות יחסים ידידותיים עם ישראל: רומניה וקובה. השבוע נידמה היה, כי יחסי של השנייה התקלקלו. דובר פלסטיני הכריז, כי חבלנים מתאמנים בקובה בלוחמת גרילה, לפני הצטרפתם למחנות אל-פהח בי ירדן.

לפי כל כללי הדיפלומטיה, היתה ישראל צריכה למחות אצל ממשלת קובה, או לפחות לבקש הסבר ידידותי. משרד החוץ לא נקט שום פעולה כזו. גם הבאנה לא שלחה אי גרת הסבר ביוזמתה היא. אך היחסים בין שתי המדינות בכל זאת לא התקלקלו. כי ממשלת קובה נתנה להבין, בדרכי עקיפין, שאין יסוד בהודעה הפלסטינית.

מדוע לא הכחישה את ההודעה? כי הכחשה היתה רק מקלקלת את יחסי הבאנה עם ה עולם הערבי, דבר שלא היה מביא שום תועלת לישראל. על כך הסכימה ירושלים לראות את העניין כמחוסל, ללא חילפת איגרות ומחאות רשמיות.

פשוט לא רצו "לפתוח סה לשטן" או לתת עילה ל"עין רעה".

"איננו רוצים לשפוך את דמו", טענו לא פעם מנהיגי הישוב כשביקשו להעלים החר מרה במצב בריאותו של אחד מחבריהם. אולם הם התעלמו מכך, שבהשאינם אותו בתפקידו, למרות מצב בריאותו הרופף או החמור, הם הם השופכים את דמו, שלא לדבר על שפכת דם של הציבור, שהאינן טרסים שלו מונחים ונפגעים כתוצאה מ כך.

בעיית ברגליים

ת: ופעם זו, של העלמת מצב הכריי אותה, לא היתה חד-פעמית לגבי לוי אשכול. היא הפכה כבר לשיטה. כך היה כשהלה ראש העיר תל-אביב מרדכי נמיר, לקה בשיתוק וכומר פעולתו הוגבל בצורה דראסטית. וכך קורה גם עתה, כשמנסים להעלים ולהסתיר מעיני הציבור את מצב בריאותה של המיועדת לראשות-הממשלה, גולדה מאיר.

אולם כאשר המדובר בתופעות בריאיי

אשר נכנס עוזרו לחדרו, הוא מצא איתו יושב על כיסאו, כשראשו שמוט על דהו ופניו מצהיבים ומאפירים חלפות תשי מתו כבדה. לרגע נזמה היה כי הכרתו הולכת ואובדת לו. אחת ממזכירותיו ה מסורות גחנה עליו ועשתה לו הנשמה מ פה לפה עד שהתאושש.

כשהובל אשכול לביתו, נעשה הדבר כי סודי-סודות. דבר התקף-הלב נשמר בסוד אפילו מאוזני שרי-הממשלה. ההודעה ה רשמית היתה בי אשכול לקה ב"שפעה" — המחלה אותה הדביקו לו בשנים האחרונות, בכל פעם ש מצב בריאותו החמיר, כאילו "שפעת" היא מחלה מכובדת ואילו מחלות אחרות הנובעות ממאמץ ומגיל הן מחלות שיש להתבייש בהן.

אין ספק כי מצב בריאותו של אשכול הועלם מעיני הציבור והשרים מטעמים אי- שיים. מקורביו, שידעו על מחלתו, לא רצו לפגוע בו על-ידי פירסום מחלתו. מלבד זאת נראה, שגישתם הנוחחה על-ידי ריעה קדומה השורת בקרב בני דורו של אש כול, שכל שמעטים לדבר על מחלתו של אדם, כן רבים סיכויי להחלים. מקורביו

דו"ח מיוחד

על

בריאותה

של

גולדה מאיר

כל מדינה מתוקנת, מהוה מצב בריאותם של העומדים בראשה ומנהיגי אותה, נושא שוכותו של האזרח לקבל

האצילנו אותה!

אודותיו את מירב האינפורמציה, אינה מוטי לת כלל בספק או ניתנת לעירעור.

אפילו במדינה דיקטטורית כמו מצרייה, שם אין האזרחים מולעטים ביותר מדי אינפורמציה מדוייקת, קיבלו החושבים ידי עות רפואיות מדוייקות כשנשיאם, ג'מאל עבד-אל-נאצר, חלה בסכרת ונסע לטיפול רפואי בבריית-המועצות.

בארצות-הברית, למשל, מהוה מצב בריאותם של המועמדים לנשיאות נושא מרכזי לחיכוך ציבורי. שכן אין להעלות שם על הדעת כלל, שאזרח יבחר לנשיאות אדם, שאינו יודע את כושרו הפיזי לשאת במעמסה שתוטל עליו.

כי מצב בריאותם של מנהיגי אומות הוא חלק בלתי נפרד מהאינפורמציה החייבת להימסר לאזרח, ממש כמו מאזן התשלום מים של המדינה או מצבה הביטחוני. רק במדינת-ישראל מהוה בריאותם או אי-בריאותם של מנהיגיה סוד כמוס, שיש להסתירו לא רק מפני האזרחים, אלא גם מעיניהם של ראשי-המדינה האחרים.

נגד "עין רעה"

כך אירע עם התקף-הלב של ראש הממשלה לוי אשכול, לפני ההתקפה שממנה לא קם עוד. חוליים בילינגטון, שהוא כיום רופאה האישי של גולדה מאיר ושל נשיא המדינה.

תיות של ראש-הממשלה, האיש החייב לש קול ולהכריע בבעיות שהן גורליות לגבי כל האומה, אין שום נימוק ושום מיגבלה שיצדיקו את העלמתן.

זכותו של הציבור היא לדעת את מצבו הבריאותי של העומד בראשו וחובתם של המנהיגים היא לדוח לו על כך.

לאור נסיון העלמה של מצב בריאותה של גולדה מאיר, מפרסם כזה העולם הזה את התוננים שנאספו על הרופיל הרפואי שלה.

אין זה סוד שמצבה הבריאותי של גולדה מאיר אינו תקין. היא עצמה נתלתה בו כאשר פרשה מתפקידיה בממשלה וב מפלגה. גולדה מאיר מתקרבת לגיל 71, גיל בו גם הפעילות הפיזיולוגית של אדם בריא אינה סדירה ותקינה כשם שהיתה בהיותו צעיר.

אולם גולדה מאיר לא היתה בריאה גם בצעירותה. זה עשרות שנים היא סובלת ממחלה, שהשלכותיה מחמירות והולכות ככל שעוברות השנים.

עוד לפני 38 שנים, כשעלתה גולדה ל ארץ-ישראל, כמורה צעירה בת 33 ממילוואקי שבארצות-הברית, היו לה בעיות רפואיות עם רגליה. באותה תקופה טיפל בה הדייר בן-ציון הראל, מחתיקי הרופאים בארץ, מי (המשך בעמוד 22)

גולדה מאיר בפתח בית החולים הדסה בירושם. לאולם הכנסת ב-1957. הפציעה, יחוסר התנועה ברגל הנתונה בנבט, הגבירו אז את זלקת הוורידים שלה, אשר גרמה לתסחיף

הפציעה הקריטית